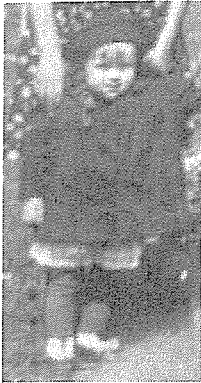

Aira Viitaniemi os. Äikäs 87.006
Lapsuuteni Mansikkapaikka

Synnyin Koiviston Lemminkylässä Hilja ja Juho Äikkään perheeseen "iltatähdeksi". Maire oli perheen lapsista vanhin ja Veikko seuraava, veljen ja minun välillä on ikäeroa 9 vuotta, joten todella olen iltatähti.

Maire ja Veikko ovat käyneet kyläkoulua Rautasella, heiltä olen saanut kuulla koulukertomuksia. Äidin ja isän suulla kerrottuna olisin saanut tietää paljon enemmänkin, jos olisin silloin ollut kiinnostunut karjalaisuudesta. Äitini ja isäni siirtyessä ajasta ikuisuuteen olin aika nuori, enkä halunnut tunnustaa olevani karjalainen.

Kiinnostus karjalaisuuteen virisi ajatuksissani lähtiessäni maalta kaupunkiin. Huomasin, että äidin maidosta olen imenyt karjalaisuuteni, se on vahvasti ajatuksissani sekä sydämessäni, tunnen olevani "mansikkapaikalla".

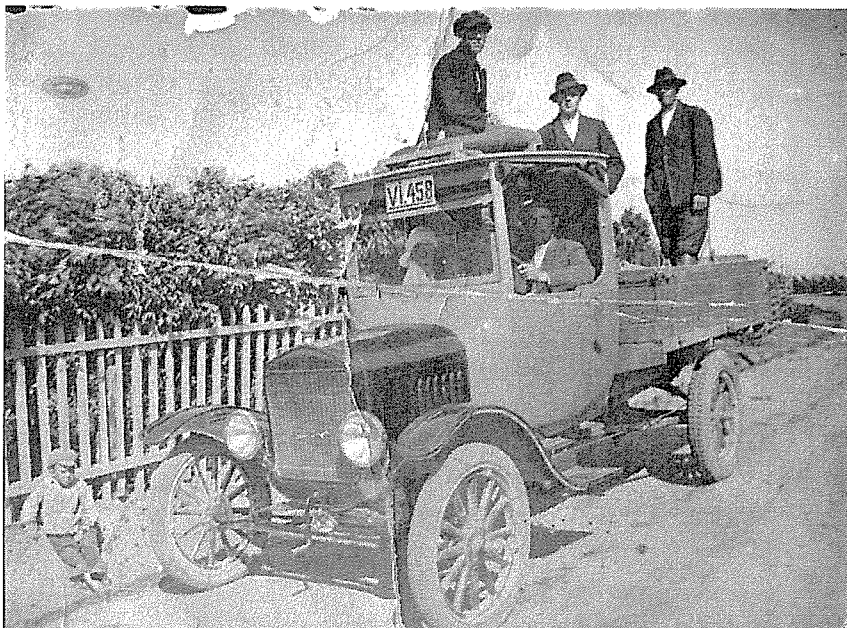
Muistoissani kuljen usein lapsuuteni kesäaikaan, pihapiiri oli neliömäinen, jokaisessa kulmassa oli tukipilari. Ensimmäinen tukipilari oli kotitalomme, sieltä lähti polku kaivolle, saunalle, navetalle kissan pesäpaikkaan ja vielä kellarinmäelle, joka oli kesällä rakas mansikkapaikka, koska siellä kasvoi punaisena metsämansikoita joita yritin laittaa heinäkorteen. Neliö umpeutui kotirappusille, juhannusruusupensaiden juurelle.

Joskus marjaretki ulottui joelle asti, vaikka minua olikin varoitettu menemästä sinne yksin. Tiesin, että joen toisella puolella olevassa talossa oli samanikäisiä lapsia, heitä olisin mennyt tapaamaan. "Joki" näytti lapsen silmissä suurelta, mutta todellisuudessa se oli pieni, lähteestä alkunsa saava puro. Mansikkapaikalla myöhemmin käydessäni kysyinkin siskolta, että missä se joki olikaan? Harppasit juuri sen yli, sanoi sisko, ja kyllähän tässä oli siltakin. Sillasta ei ollut jäljellä kuin muutama kivi ja par-runpätkä, joten sellaiset olivat joki ja silta.

Palasin takaisin mansikkapaikalle ja muistan, kuinka isä näytti, miten mansikat pujotetaan heinäkorteen. Mutta sormeni painoivat aina mansikat litteäksi ja silloin laitoin ne suoraan suuhuni ja isä keräsi lisää mansikoita. Tämä oli pienelle tytölle muistorikas retki.

Kotipaikkamme raunioilla käydessäni olen joutunut toteamaan, että pihapiiri ei ollut niin suuri kuin se lapsen silmissä oli näyttänyt, vinttikaivo portaan pielessä, sauna toisella puolella. Kellarinmäki ja mansikkapaikka ovat vielä tallella, ja käydessäni siellä olen taas saanut poimia metsämansikoita. Kaikki muistot haluan säilyttää, lapsena se oli totta, nyt vain kaukaisia muistoja ja unelmia.

Varhain lapsuudessani sain kosketuksen myös karjalaiseen ruokaperinteeseen, katsoin tarkasti kun äiti ja sisko tekivät lauantaicin piirakoita ja uuniruokia. Maistelu oli silloin minulle kuitenkin tärkein asia, ei teke-

minen. Piirakoita tehtiin kuten tänäkin päivänä ohrasta, perunasta, lantusta, marjoista ja piimästä. Uunissa haudutettiin uunipaistia, hapankaa-
lia, hapanlohkoa, maitolämmitystä, kokkelipiimää, pihkamaitoa paistettuna, pottilohkoa ja keitettiin koivistolaista laivasoppaa.

Tunteet ja tuntemukset ovat syvällä sydämessäni, vaikka maailmalla kuljenkin. Teen töitä karjalaisuuden eteen, sen säilyttämiseksi ja tallennettavaksi tuleville sukupolville. Muistot antavat voimaa vaikka mansikkapaikka on viety.